

РЕШЕНИЕ

№ 140

гр. Горна Оряховица, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Станчев

при участието на секретаря Анита Ем. Личева
като разгледа докладваното от Пламен Анг. Станчев Административно наказателно дело № 20214120200800 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ В. П. Б. е останал недоволен и обжалва наказателно постановление № 18-0350-000126/08.06.2018 г., издадено от началника на Районно управление – Стражица при ОД на МВР – Велико Търново, с което му е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушаване на разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от същия закон и административно наказание глоба в размер на 10 лв. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 от ЗДвП за нарушаване на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от същия закон. Оспорва фактическите констатации на наказващия орган. Поддържа, че е изтекла давността за административнонаказателно преследване. Моли съда да отмени наказателното постановление.

РАЙОННО УПРАВЛЕНИЕ – СТРАЖИЦА при ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, конституирано като страна в съдебното производство с разпореждане от 26.11.2021 г. при действието на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН (ред. ДВ, бр. 10/2011 г.) съгласно чл. 3 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН, редовно призовано, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по съществуващото на жалбата.

ТЕРИТОРИАЛНО ОТДЕЛЕНИЕ – ГОРНА ОРЯХОВИЦА при РАЙОННА ПРОКУРАТУРА – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, редовно призовано, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като прецени събраните по делото доказателства

поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 24.05.2018 г. в 15:50 часа жалбоподателят В. П. Б. управлявал мотоциклет „К.“ по ул. „М. Д.“ в гр. Стражица. В района на старческия дом наближил кръстовището на посочената улица с пресечка за междублоковото пространство. В този момент откъм междублоковото пространство към кръстовището приближавал лек автомобил, управляван от Д. С. И.. Жалбоподателят възприел лекия автомобил като опасност движението, тъй като преценил, че не намалява скоростта си и няма да спре на кръстовището, за да пропусне движещия се по пътя с предимство мотоциклет. Поради това намалил рязко скоростта си с цел да спре преди мястото на очаквания удар с лекия автомобил. В резултат от рязкото намаляване на скоростта изгубил равновесие, мотоциклетът се наклонил и паднал върху платното за движение. При падането жалбоподателят получил охлузни рани, а по мотоциклета били нанесени материални щети.

Водачът на лекия автомобил Д. С. И. подал сигнал за пострадалия мотоциклетист на телефон 112. На местопроизшествието бил изпратен свидетелят М. М. Й. – младши автоконтрольор в РУ – Стражица. След като се запознал с фактическата обстановка, Й. приел, че жалбоподателят „се движи с несъобразена скорост“ и на прав участък от пътя „изпуска управлението на мотоциклета“, „вследствие на което пада от него, като допуска ПТП“. При проверката Й. установил също така, че при управление на мотоциклета Б. не е носел в себе си контролния талон към свидетелството си за управление. За констатираните нарушения Й. съставил против жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение № 122/24.05.2018 г., в който описал установената от фактическа обстановка и приел, че Б. е нарушил разпоредбите на чл. 20, ал. 2 и чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Жалбоподателят Б. подписал съставения против него акт за установяване на административно нарушение и получил срещу разписка препис от акта. На 28.05.2018 г. жалбоподателят депозирал пред началника на РУ – Стражица писмени възражения срещу констатациите на актосъставителя.

На 08.06.2018 г., след като разгледал преписката, образувана по съставения против Б. акт, началникът на Районно управление – Стражица при ОД на МВР – Велико Търново издал обжалваното наказателно постановление № 18-0350-000126, с което възприел изцяло фактическите констатации на актосъставителя и наложил на жалбоподателя административно наказание глоба в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 от ЗДвП за нарушаване на разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от същия закон и административно наказание глоба в размер на 10 лв. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 от ЗДвП за нарушаване на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от същия закон.

Препис от постановлението бил връчен на жалбоподателя на 14.11.2021 г. На 18.11.2021 г. подадената от Б. жалба против постановлението била заведена в деловодството на Районно управление – Стражица.

Изложената по-горе фактическа обстановка съдът установи, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност показанията на свидетелите М. М. Й. и М. Д. Д. и приетите писмени доказателства, описани подробно в протоколите за проведените съдебни заседания.

Въз основа на така установените факти по делото съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез наказващия орган пред компетентен съд в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от лице, което има право да обжалва наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно.

С частта по т. 1 от наказателното постановление жалбоподателят е наказан за това, че е причинил пътнотранспортно произшествие поради движение с несъобразена скорост, с което нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и осъществил състава на административно нарушение по чл. 179, ал. 2, предл. 1 от същия закон. Според изр. 1 на посочената като нарушена разпоредба на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП водачът е длъжен при избиране на скоростта на движението да се съобразява с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението и с конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие, а според изр. 2 от същата разпоредба водачът е длъжен да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението. В автоматично генерирания текст в т. 1 на постановлението са цитирани и двете изречения в ал. 2 на чл. 20 от ЗДвП. При това положение надлежното описание на нарушението е следвало да включва данни за конкретното предвидимо препятствие, пред което водачът не е успял да спре поради движението си с несъобразена скорост, и/или за конкретната опасност за движението, при възникването на която не е намалил скоростта си и не е спрял. В обстоятелствената част на постановлението обаче няма данни нито за конкретното предвидимо препятствие, нито за конкретната опасност за движението, относими към механизма на настъпване на пътнотранспортното произшествие. Наказващият орган е възприел дословно фактическите констатации на актосъставителя, който макар да е установил данните за приближаващ към кръстовището едновременно с мотоциклета лек автомобил, не ги е включил в описанието на нарушението. При това положение следва да се приеме, че в частта по т. 1 наказателното постановление е незаконосъобразно поради допуснато нарушение на процесуалното правило за описание на нарушението. Нарушението е съществено, тъй като без да е посочено конкретното предвидимо препятствие и/или конкретната опасност за движението, не е възможно да се извърши преценката за съставомерността на деянието като нарушение по чл. 179, ал. 2, предл. 1 във вр. с чл. 20, ал. 1 и 2 от ЗДвП.

Посоченият по-горе пропуск в описанието на нарушението е довел и до нарушаване на материалния закон, изразяващо се в неправилна правна

квалификация на приетите за установени факти. Пропускайки данните за приближаването на лекия автомобил към кръстовището едновременно с приближаването на мотоциклета, актосъставителят и наказващият орган са свели описанието на деянието на жалбоподателя до изразите „... се движи с несъобразена скорост“ и „на прав участък от пътя изпуска управлението на мотоциклета, вследствие на което пада от него, като допуска ПТП“. Така описаното деяние сочи на нарушаване на разпоредбата на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, според която водачът е длъжен да контролира непрекъснато пътното превозно средство, което управлява, а не на нарушаване на разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от същия закон, както са приели актосъставителят и наказващият орган.

Предвид обоснованото по-горе съществено нарушение на процесуалните правила и нарушение на материалния закон следва да се приеме, че в частта по т. 1, с която на жалбоподателя е наложено административно наказание за нарушение по чл. 179, ал. 2, предл. 1 във вр. с чл. 20, ал. 1 и 2 от ЗДвП, наказателното постановление е било незаконосъобразно към датата на издаването му.

В частта по т. 2, с която на жалбоподателя е наложено административно наказание за нарушение по чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 от ЗДвП, обжалваното наказателно постановление е било законосъобразно към датата на издаването му.

Съдът не констатира допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила в частта относно установяването на нарушението по т. 2 и налагането на административно наказание за това нарушение. Актът за установяване на административното нарушение е съставен от компетентен орган и е предявен на нарушителя. На жалбоподателя е била осигурена възможност да изложи възраженията си против констатациите в акта относно посоченото нарушение при неговото съставяне и в тридневния срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган преди изтичането на давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН и съдържа предвидените в разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН реквизити.

От събраните доказателства се установява, че при управление на процесния мотоциклет на посочените в наказателното постановление дата, час и място жалбоподателят не е носел контролния талон към свидетелството си за управление на моторно превозно средство. По този начин Б. е нарушил разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и е осъществил състава на административното нарушение по чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 от същия закон.

Наказващият орган е квалифицирал правилно деянието на жалбоподателя като административно нарушение по чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 от ЗДвП и е наложил на жалбоподателя абсолютно определеното в закона по вид и размер административно наказание, а именно глоба в размер на 10 лв.

Предвид изложеното по-горе съдът приема, че обжалваното наказателно постановление в частта по т. 2 е било законосъобразно към датата на

издаването му.

Независимо от изложеното по-горе обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено както в частта по т. 1, така и в частта по т. 2 поради изтичане на давността за административнонаказателно преследване за двете нарушения.

В Закона за административните нарушения и наказания няма разпоредби относно давността за административнонаказателно преследване в периода от издаването на наказателното постановление до влизането му в сила, както и разпоредби относно основанията за спиране и прекъсване на давността за административнонаказателно преследване и за абсолютната давност за административнонаказателно преследване. По силата на чл. 11 от ЗАНН за тези неуредени въпроси в този закон се прилагат разпоредбите от общата част на Наказателния кодекс. В този смисъл са и задължителните указания в т. 2 от Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС по тълк.д. № 1/2014 г., според които разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност в НК. Според приетото в т. 2 от мотивите на това тълкувателно постановление за давността за административнонаказателно преследване се прилага не само правилото за абсолютната преследвателна давност (чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК), но и всички останали правила от уредения в НК институт на преследвателната давност, чието приложно поле не е ограничено от особените правила в чл. 34 от ЗАНН.

Приложени за процесния случай, посочените правила от общата част на Наказателния кодекс водят до следните правни изводи:

Започналата да тече на датата на извършване на двете деяния 24.05.2018 г. преследвателна давност е прекъсната по силата на чл. 81, ал. 2 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН на 08.06.2018 г., когато против жалбоподателя е издадено обжалваното наказателно постановление за същите деяния. От това прекъсване е започнала да тече нова тригодишна преследвателна давност. Според данните в изисканите и приети като писмени доказателства справки за предприетите действия по връчване на наказателното постановление (л. 28 и 39) първото действие по връчване на наказателното постановление е предприето на 03.10.2021 г., когато Б. се е явил в сградата на РУ – Стражица за подмяна на свидетелството си за управление и когато му е било предявено за връчване процесното наказателно постановление. Към последната дата обаче започналата да тече на 08.06.2018 г. нова тригодишна преследвателна давност е била изтекла. Следователно извършеното на 03.10.2021 г. действие по предявяване за връчване на наказателното постановление, както и извършеното на 14.11.2021 г. редовно връчване на постановлението не са довели до ново прекъсване на давността, тъй като към по-ранната от тези две дати давността вече е била изтекла.

Изтичането на давността за административнонаказателно преследване е погасило правомощието на държавата по материалното административнонаказателно правоотношение да наложи на жалбоподателя с

влязло в сила наказателно постановление административни наказания за извършените нарушения. Погасяването на материалното административнонаказателно правоотношение по давност е довело до недопустимост на неприключилото административнонаказателно производство.

С оглед изложеното и на основание чл. 63, ал. 6 във вр. с чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 334, т. 4 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК съдът следва да отмени обжалваното наказателно постановление и да прекрати административнонаказателното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО наказателно постановление № 18-0350-000126/08.06.2018 г., издадено от началника на Районно управление – Стражица при ОД на МВР – Велико Търново, с което на **В. П. Б.**, ЕГН *****, с адрес ***, е наложено административно наказание **глоба** в размер на **200 лв. (двеста лева)** на основание **чл. 179, ал. 2, предл. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП)** за нарушаване на разпоредбата на **чл. 20, ал. 2 от същия закон** и административно наказание **глоба** в размер на **10 лв. (десет лева)** на основание **чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 от ЗДвП** за нарушаване на разпоредбата на **чл. 100, ал. 1, т. 1 от същия закон**.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство, образувано против **В. П. Б.**, ЕГН *****, с акт за установяване на административно нарушение № 122/24.05.2018 г. (бл. № 932347), съставен от **М. М. Й.** – младши автоконтрольор в РУ – Стражица, **поради изтичане на давността за административно-наказателно преследване**.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Велико Търново в 14-дневен срок от връчване на съобщението, че е изготвено и обявено.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____